

Consell Tributari
Expedient: 596/3

El Consell Tributari, reunit en sessió de 2 de gener de 2004, coneixent del recurs presentat pel Sr. J.M.B., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

Únic.- El 18 de novembre de 2002, el Sr. J.M.P.M., actuant en representació del Sr. J.M.A.M., interposa recurs contra la liquidació núm. CI 2002-2-18-..., girada per l'impost sobre construccions, obres i instal·lacions, d'import de 15.251'12 € resultant de l'acta d'inspecció firmada amb conformitat pel recurrent, al·legant la improcedència d'incloure en la base imposable de l'impost les partides corresponents al benefici industrial del contractista, les despeses generals i els honoraris professionals, conceptes que l'Ordenança fiscal del tribut, en el seu art. 8, exclou d'aquesta base.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Respecte a l'exclusió del benefici industrial del contractista, s'ha de dir abans que tot que aquest és un concepte que no coincideix exactament amb el de benefici empresarial. El concepte de benefici industrial deriva de l'article 68 del Reglament general de contractació, dins de la secció 1ª del capítol II del títol II, relativa als avantprojectes i projectes d'obres, en el qual es preveu: "Es denominarà pressupost d'execució material el resultat obtingut per la suma dels productes del número de cada unitat d'obra pel seu preu unitari i de les partides alçades. El pressupost d'execució per contracta s'obté incrementant el d'execució material en les despeses generals d'estructures que incideixen sobre el contracte, xifrats en els següents percentatges: a) Del 16 al 20 per 100 ... en concepte de despeses generals ... b) El 6 per 100, en concepte de benefici industrial del contractista".

Segon.- El Tribunal Suprem distingeix expressament entre les obres de caràcter públic i les de caràcter privat, com pot comprovar-se, entre altres, en les sentències de 24 de maig de 1999, 14 de maig de 1997 i 2 i 29 d'abril de 1996. En les

obres de caràcter públic ha exclòs la partida de benefici industrial que corresponia a la definició de l' article 68 del Reglament general de contractació. En les de caràcter privat, el Tribunal Suprem s' ha negat a què s' incorporés a la despesa d' execució cap quantitat en concepte de benefici industrial com pretenien alguns Ajuntaments. Com diu la sentència de 14 de maig de 1997, " ... tractant-se d' obres el propietari de les quals és un particular, hem declarat en sentències de 2 i 29 d' abril de 1996 que ha d' atènr-se al pressupost presentat al sol·licitar la llicència, doncs no hi ha cap dada que permeti suposar que el mateix no correspongui al que realment serà executat, ni existeix cap raó que justifiqui que aquell sigui incrementat en un determinat percentatge en funció d' uns criteris que ... només tenen explicació quan es tracta d' obres públiques".

Tercer.- Està clar, doncs, que el mateix argument que serveix per a no incrementar la base amb el benefici industrial en les obres particulars per falta d'imposició o de definició legal d' un percentatge, ha de servir per a no reduir l' import de les factures que representen la despesa d' execució, ja que en elles no s' especifica quin és el benefici de cada contractista ni si s' actua amb pèrdua. No hi ha cap regla legal que determini que una factura girada entre particulars contingui un determinat benefici. Per tant, no s' ajusta a dret fer cap deducció que no estigui justificada, i en cap cas és admissible que s' apliqui un percentatge negociat.

Quart.- Com abans s' ha exposat i justificat amb la doctrina jurisprudencial citada, no es pot equiparar conceptualment el benefici industrial i el benefici empresarial. El benefici industrial resulta de la preparació dels projectes d' obra per òrgans administratius en relació amb contractes administratius. El benefici del contractista que concerta una obra privada forma part del seu dret a la intimitat, i encara que es doni el cas que ho manifesti voluntàriament davant l' Administració municipal, aquesta no tindria competència per a comprovar-ho perquè no forma part de les competències municipals examinar la comptabilitat de les empreses privades, ja que no hi ha cap norma que ho permeti de manera expressa. Això mateix determina per argumentació de l'absurd que no es pugui presentar davant l' Administració municipal la comptabilitat dels contractistes o subcontractistes d'una obra privada amb la única finalitat d' esbrinar si tenen o no beneficis en els seus contractes i quin és l' import dels mateixos.

Cinquè.- El mateix raonament pot utilitzar-se en el cas de les despeses generals del contractista, que sense cap mena de dubte han estat considerats dins dels pressupostos i certificacions d'obra com a part integrant dels preus oferts i certificats, formant part indissoluble de la despesa de l'obra. En aquestes certificacions d'obra, que han servit per a determinar la base imposable, no figuren desglossats ni el benefici industrial ni les despeses generals, ja que, tal com s'ha dit anteriorment, aquests conceptes només són utilitzables en els contractes de les administracions públiques. Per tant, no pot ser tingut en compte el certificat aportat, lliurat pel contractista "a posteriori", en el que es fan constar uns imports de despeses generals i de benefici industrial "en base a l'article 131 del Reglament General de la Llei de Contractes de les Administracions Públiques", ja que tal normativa no és aplicable al present cas.

Sisè.- Finalment, s'ha d'assenyalar, per una part, que no consta la inclusió en la base imposable dels honoraris professionals, i per una altra, que l'article 8 de l'Ordenança fiscal vigent en 1997, aplicable en aquest cas per ser l'any de l'apropiació de l'impost, no té la redacció que diu el recurrent, ni es disposa en aquesta Ordenança en cap dels seus articles la deducció pretesa.

Per la qual cosa, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs interposat, i CONFIRMAR la liquidació impugnada.